

biografies farcides d'èpica franquista i serveis a l'antic règim. Desvelant la «reserva espiritual» de València. Un baluard que troba en el seu estimadíssim Ferrando Badia la més perfecta «expressió culta»: membre del Consell de Cultura i protagonista —¿eficaç?— de respostes amb «b»: blaveres i bel·ligerants.

I avisarem de la SIDA, la mort que se'ns acosta, amb un informe precís, rigorós, dels estudis realitzats per metges valencians. Previnint... I de com l'ICONA continua depredant els nostres boscs: negligent per als incendis, sord per a les plantacions, mut per a la crítica. Fins i tot amb transferències.

I vam donar part, també, de l'estrany cas del restaurant «Arrantzale». Un comunicat valent sobre un succés raríssim, sobre un «atemptat» en el qual es va fer servir set o vuit voltes més d'explosiu que el necessari.

I va arribar l'estiu, i vam parlar de la platja, del sol, de mamà Licer i de la seua filla Merceditas: una vida de conte per matar el temps. I la tardor, durant la qual denunciarem TEP-SA, parlant de la possibilitat que desaparegués. De l'abandó definitiu d'un verí emmagatzemat. I expedientat, ara, fins a quatre voltes.

I del senyor Iborra, ciutadà Kane de la indústria, dels serveis i de les finances, el qual va haver de respondre d'un delictes de frau. O, simplement, de furt. Presumpte encara. I ho vam contar amb pèls i senyals.

I, finalment, va arribar l'hivern. I van trobar el cos inflat de Mikel Zabalza.

Investigar, no hi ha dubte, també cansa. Però sobretot molesta. Els molesta. I és per això que és una empresa necessària. Encara que a un, personalment, li agradaria ser poeta. □

Europa passa del mite a la realitat

1986 se'ns ha volgut presentar com la panacea europeista. No serà el nostre país, però, qui n'obtindrà més beneficis. L'entrada en la CEE anirà acompanyada d'algunes mesures ben dures.

A. S.

Sens dubte, la principal novetat que ens espera durant l'any 86 en el món econòmic és la integració espanyola en la CEE. El mite de la CEE començarà dins de ben poc a fer-se realitat i a hores d'ara assistim a una sèrie de mesures econòmiques i polítiques que concreten les grans paraules de la unitat europea, la modernització, etc. A partir de l'1 de gener, s'iniciarà un procés que resulta inevitable i, molt possiblement, beneficiós, però que actualment es presenta incert per a molts ciutadans, desorientats per l'allau d'informacions contradictòries.

No cal esperar (malgrat l'eslògan de «ja som europeus») que l'any 86 supose canvis importants en la vida dels valencians, perquè els efectes de l'adhesió trigaran a notar-se. Els llargs períodes transitoris, l'ajor-

nament d'algunes de les mesures socials, etc, fan que els diferents fons comunitaris (FESER, Fons Social...) en siguin pràcticament l'únic efecte immediat. Tanmateix, sembla que el País Valencià té poques possibilitats d'accedir a aquests fons, ja que no ha estat declarat per l'estat entre les zones prioritàries, ni hi ha presentat projectes adients.

És així com 1986 pot esdevenir, en algun sentit, l'any de la frustració europeista. Les opinions predominants s'han entestat a presentar la CEE com un món idíl·lic i la realitat immediata serà ben diferent: més inflació, crisis empresarials, pagar a la CEE més que en rebrem... Enfront aquests efectes immediats (no significatius, és clar, del sentit global del procés) alguns elements tangibles comencen a mostrar-nos que ja arriba la Comunitat: l'IVA, l'increment d'assegurança del automòbil, les

Taronges i sabates, a l'europea.

inspeccions obligatòries als vehicles de més de deu anys, les oposicions a euròcrata, etc.

El repte comença també ara. El procés d'adaptació (que serà especialment dur per al sector industrial, com ho mostren els últims informes de la CEE) és l'exigència indefugible per al sector privat i per a la política econòmica. L'any 86 pot ser, doncs, l'any d'iniciar el futur o, per contra, l'estació final de moltes fantasies. □

